

Fest

Novell

Simon K. Jensen

Fest

Tidsresenärens födelsedag. Så står det på den inbjudan jag håller i handen. Vem är det? Jag känner några stycken, jag har många märkliga bekanta. Vi umgås i samma kretsar, inte alla känner alla, men alla känner oss, arten, och vi känner igen varandra. Det är som ett biologiskt släktskap, eller kanske ett sällskap.

Det var inte lätt för mig att flytta till Sverige, men mina föräldrar tvingade mig. Jag hade gärna stannat hos min moster, men en trettonåring har ingen makt. Pappa fick jobb på Volvo. Mamma tog ledigt två år och jag fick börja i en svensk skola. Sedan stannade vi kvar och jag var fast.

I början var det spännande, kanske för att jag lade mycket tid på att lära mig språket. Men på gymnasiet kände jag mig ensam. Mina jämnåriga ville tillhöra grupper jag inte kunde identifiera mig med, många tyckte jag var konstig. I Sverige är det plats till alla, sade de, gamers, geeks, goths, emos, nördar, popbrudar, hårdrockare, synthare, skaters, skinheads, kommunister och veganer, bara för att nämna några (ärligt talat kommer jag inte ihåg särskilt många). Det fanns hundratals diffust definierade subkulturer som alla var fullt kommersialiserade och kulturellt sanktionerade av samhälle och media. Det var ytliga, ofarliga grupper som hjälpte unga människor att avreagera och försåg dem med gemenskap och självtillit under de svåra tonåren. Medlemskap i en sådan subkultur göder även illusionen att man är med och gör en skillnad. Jag antar att det fortfarande fungerar på samma sätt idag.

I Tyskland är mycket likadant. Det är samma företag som säljer de specialanpassade attribut som krävs för att kunna anamma de olika livsstilarna. Svarta t-shirts och läderplånböcker försedda med namnet på kända rockband har varit en miljardindustri i många år. Ungdomsgrupperna fungerar som en kollektiv inkomstkälla för ett antal multinationella klädesföretag.

Så har det naturligtvis inte alltid varit. De mest färgrika hippies var till en början, på gamla Woodstocktiden, utseendemässigt självförsörjande och deras kläder var unika. Men det var inte för att individerna *ville* vara unika. Orsaken var helt enkelt att på den tiden fanns det ännu inte några butiker med klädesplagg för hippies, så om du ville likna alla andra hippies var det en nödvändighet att bli hobbyfabrikant av kläder. Även sjuttioalets punkare var till stor del egenproducenter. Sedan delades masskonsumtionen och modeindustrin upp i ett antal underkategorier, och nya butiker öppnades.

Runt millennieskiftet fanns det dock en tydlig skillnad mellan Sverige och Tyskland som inte hade med klädesplagg eller andra ytligheter att göra. Jag minns mitt första möte med riktiga *freaks* då jag som nybliven suttonåring drog till Berlin, festade som

aldrig förr, tog ecstasy, fick en navelpiercing och knullade med fyra män på tre dagar. Sedan åkte jag tillbaka utan biljett, pank och stinkande, och fick världens utskällning av morsan som hade hunnit bli så pass svensk att hon ville markera någonting. Efter två dagars bakfylla lämnade jag vår villa och åkte in till stan för att se om jag kunde hitta liknande personer även i Sverige. Det gick inte så bra, men nu, tjugo år senare, har jag samlat på mig en hel arsenal. Och jag är väl själv en sorts outsider, antar jag. Folk tittar i alla fall konstigt på mig på ICA, det är ju en bra början.

Så vem är tidsresenären? Är det Galten? En bra kandidat, men han fyllde femtio förra året, varför skulle han ha stor fest igen? Är det Karina? Nej, hon är alldeles för fattig för att ens skicka ut en inbjudan, tjockt och fint papper dessutom. Och varför skulle hon fira sin 39-årsdag? Är det Anna? Knappast troligt, hon har för bråttom med att ragga upp nittonåringar. Jolle och Folle har blivit med barn. Poly-Ester är höggravid, och jag vet dessutom att hon fyller år i juni. Elektra röker på dagligen, fast om hon nu har slutat skulle detta vara likt henne. Antioxi-Dante lever fortfarande som hälsofreak i sin koja långt ute i skogen. Vem har vi mer?

Vem känner jag som har födelsedag 3 februari? Ingen, tror jag. Och det är något med det här pappret som jag inte känner igen. Det känns som papper från en film, ungefär som det papper man ser i ett kostymdrama, det är verkligen genomarbetat. En tidsresa? Är det meningen att vi alla ska komma i 1800-talskläder? Kanske har Elektra ändå lyckats genomföra ett projekt.

Men det står ingenting om några kostymer, det finns ingen beskrivning av ett tema för födelsedagsfesten, ingenting. Bara ett datum, samt att det är tidsresenärens födelsedag och att det här är något jag inte vill och inte kan missa. Alla bjudna måste komma. Klockan elva på morgonen ska vi samlas. Centralstationens baksida. En buss kommer att hämta oss. Jag tänker definitivt vara där. Det som står i inbjudan är sant, det här vill jag inte missa.

***

Vi är där allihop. Det är kallt och dimmigt, en del står och huttrar. Galten är klädd i svart siden. Byxorna glänser och framhäver hans gigantiska kropp. Skjortan sitter tajt, trots att den är uppknäppt nästan till naveln, man ser mörkt hår som täcker hela bröstet. Han är den strävaste mannen jag känner. Svarta lackskor, typiskt Galten. Och han har inte blivit mindre fet sedan jag såg honom senast. Jag ger honom en kram och han nyper mig i rumpan samtidigt som han gör en förvriden min.

– Om du blir tillräckligt full ikväll kommer jag att knulla dig.

Jag skrattar. Alla vet hur Galten är, och han och jag har en speciell jargon.

– In. Your. Dreams. Du är en gammal gris.

Han skakar på huvudet som om han plötsligt har insett att *jag* har missuppfattat något. Rösten er kraftigt förställd.

– Ah, Claudia, Deutsche Schlampe, du bist sehr geil.

Sedan drar han på munnen och gör några högst avtändande rörelser med sin enorma röv. Det är hans sätt att visa att han är ofarlig, trots ett skrämmande yttre. Jag skrattar igen.

– Tack för senast. Vilket jävla fylleslag det blev där, framemot slutet. Men det var en bra, hetsig diskussion vi hade.

Galten ska precis svara men jag får syn på Karina och springer fram och kramar henne.

– Älskling!

Hon kramar tillbaka och jag blir som vanligt lite varm inombords. Det här är min bästa väninna. Vi har känt varandra i evigheter. Vi har även ett stående avtal som slår fast att om vi har sex med varandra, så betyder det absolut ingenting. Ibland blir det bara så, oftast när vi dricker tequila. För ett par år sedan var jag lite kär i henne. Då hade hon en pojkvän och jag sade aldrig någonting, men jag tror att hon visste det, för det var hon som föreslog avtalet efter en tjejkväll då vi återigen hamnade i min stora säng.

Hon ser lite trött ut.

– Jag jobbade hela natten. Helt slut. Och jag har en känsla av att det här inte blir en kväll man vill lämna tidigt. Vet du något? Vem är det? Jag trodde en kort stund att det kanske var dig som slagit på stort, men datumet var ju omöjligt att klura ut.

Jag hinner inte svara. Någon rör vid min axel och jag vrider mig runt. Det är Anna. Hon tar ett bloss på en cigarett medan hon ler. Hennes väska är öppen och jag ser att hon har lyckats få plats med en flaska champagne. Moët som alltid.

– Det här ska bli så jävla spännande.

Hon presenterar en man som ser ut att vara ungefär tjugo. Jag tittar på honom.

– Du vet om att Anna är 30 år äldre än dig, va?

Anna ler.

– Klart han vet, och det är faktiskt bara 23 års skillnad, om vi ska vara noggranna.

Den unge killen fnissar. Hans mun öppnas.

– Jag bryr mig inte om ålder. Det är bara en siffra.

Jag lämnar dem, de är tråkiga. Anna är professor i historia och brukade vara intressant att lyssna på. Men för ett par år sedan blev hon desperat. Hon är så himla snygg, alltså objektivt *snygg*, och kanske är det därför hennes plötsliga förvirring blev så omfattande. Vackra människor behandlas i regel annorlunda än fula människor och är man så snygg som Anna är, så måste detta nödvändigtvis bli en viktig del av ens identitet. En dag kanske hon funderade över detta och insåg att identiteten var hotad, av tiden. Spegel, spegel på väggen och allt det där. Hon har inga barn och inga katter och jag har hört henne ärligt säga att det är orsaken till att hon har sina pojkvänner.

Jag får syn på Poly-Ester. Hon börjar röra sig i min riktning, stapplande, vaggande gåsaktigt, men leende. En höggravid Betty Boop, hundra år för sent. Hon ser lite ensam ut, ironiskt nog.

– Hej Ester. Så du är här. Jag trodde faktiskt du skulle vara på BB nu, är det inte dags? När ska du föda, enligt schemat?

Medan jag uttalar frågan undrar jag varför jag frågar. Jag bryr mig inte om svaret.

– Idag. Jag ska föda idag, banne mig. Och nu är jag här och väntar på en buss som ska ta oss till en okänd plats. Men du vet hur det är, gravida kvinnor blir lite galna.

Hennes ögon skiner och hon stönar när hon uttalar orden.

– Det här vill jag inte missa, och jag känner inte för att föda just nu.

Jag ger henne en stor kram. Inte samma typ av kram som Karina fick, inte samma sorts kärlek. Det här är en moderlig kärlek. Jag är ingen mamma, och Poly-Ester är nästan det, men ändå känner jag mig mycket mer vuxen.

– Kul att du är här.

Jag tittar runt. Vi är många och märkligt nog är det en del jag inte känner igen. Hur är det möjligt? Stämningen är förväntansfull, såklart, ungefär som på en teater där folk vimsar omkring och försöker mingla lite innan föreställningen börjar. Skillnaden är att vi slipper alla pretentiösa hipsters och blindborgerliga överklasslökar. Jag älskar teater, men jag hatar teaterpublik. I Sverige går jag aldrig på teater, och jag hatar även skådespelare.

Ordet hat kanske är lite väl skarpt, men ni förstår vad jag menar. Ett litet land med en liten kulturelit. Talang spelar mindre roll i Sverige än i större länder.

Bussen är ingen vanlig buss. Det är två dubbeldäckade dubbelledbussar. Vi ropas in vid namn, en i taget, den röda bussen eller den blå bussen. Jag hamnar i den röda. På insidan är den som ett avlångt vardagsrum. Jag har aldrig sett något liknande, det här överträffar mina förväntningar.

Alla är ombord och fordonet börjar rulla. En äldre herre med grått vältrimmat skägg presenterar personalen. Hans röst är mild och nästan allt han säger är positivt. Resan tar tio timmar, men det kommer att serveras en lunch ungefär två timmar efter start och en middagsbuffé senare under kvällen. Vi är 47 personer ombord och han ber oss därför att inte använda badkaret i det främre badrummet för att inte skapa kö. Det går dock bra att ta en snabb dusch. Vill man vila lite, så finns det åtta små rum med två sovplatser i varje på övervåningen. Är man gammal, sjuk, gravid, full eller ett nykärt par, så har man förtur.

Blir det kö kommer ett enkelt system att tillämpas där rummen kan bokas i två-timmars intervall. Rökning i sovrummen ej tillåtet, men det går bra att röka överallt annars.

– Vår air condition är amerikansk.

Mannen ler medan han säger detta, och det är tydligt att han njuter att imponera oss med bussens faciliteter.

– Kontakta bara en av mina medarbetare om det är något ni undrar eller vill ha hjälp med.

De flesta av oss börjar slappna av. Några står vid baren och tar en drink, andra sitter i en av soffgrupperna och pratar eller läser. Det finns även en roulett och ett bord för de som hellre vill testa Black Jack och jag ser att Galten redan har hunnit sätta sig, öppna plånboken och tända en cigarr. Efter en timme försvinner Anna med sin kavaljer upp på övervåningen. Jag skrattar lite för mig själv och känner mig hemma, det här är en bra busstur. Kanske är vi i en tidsmaskin? Ett par meter från mig står en ung man. Jag ser honom gräva i sin kavajficka samtidigt som han hejdar en av kyparna. Han tar fram en liten brun fyrkant och visar den för kyparen.

– Visst, inga problem. Fråga en av bartendrarna, de har både askfat och tändstickor.

Den unga mannen går mot baren. Jag följer efter, och en liten stund senare står vi med var sin joint och jag med en daiquirí. Av hövlighet pratar jag med honom en kvart eftersom han bjuder, men han är inte särskilt intressant, så jag går vidare, aningen påverkad. Då ser jag hovmästaren, eller vad han nu är. Han betraktar mig med en bekymrad min.

– Ja? Allt okej?

Jag ställer frågan rakt ut.

– Vad händer om bussen blir stannad av polisen? Jag har precis rökt en joint.

Den gråskäggade tittar mig i ögonen och ler vänligt, faderligt på något sätt.

– Du ser lite vilsen ut. Bli inte paranoid nu, snälla. Jag har mycket att göra. Vi håller på att planera lunchen. Och för att besvara din fråga, så kan jag försäkra dig om att våra chaufförer är mycket kompetenta, alla tre. Polisen kan inte stoppa oss, och vi är aldrig inblandade i allvarliga olyckor. Fordonet är dessutom armerat, ungefär som en tank. Endast militären skulle kunna stoppa oss, men det är ju olagligt att använda militär mot civila i dagens Sverige, så du kan känna dig helt trygg. Dessutom har all rök för länge sedan sugits ut av vår air-condition. Den är amerikansk.

Jag står still och känner mig häpen.

– Men om vi blir jagade av polis kommer de ju att fånga oss när vi stannar så småningom.

Han ser lite upprörd ut. Jag antar att han är stressad.

– Oroa dig inte för sådant. Bussen har en sorts stealth mode.

– Stealth mode?

– Ja, förra året åkte vi igenom Jönköping och någon lokal bondepolis tyckte att vi skulle stanna. Så våra chaufförer varnade för lite turbulens, sedan gasade de under några minuter, svängde ett par gånger och bytte skal, jag hinner inte förklara de tekniska detaljerna för dig. Men när nästa polisbil mötte oss var vi bara en helt vanlig stadsbuss, nummer 18 om jag minns rätt.

– Eh ... okej.

– Jag hoppas att detta har lugnat dig lite. Nu måste jag vidare. Mat kommer att få dig att pigga till. Det kommer att göra dig dig gott, Claudia.

Han går iväg, och jag går tillbaka till baren och ber om ett glas vatten.

***

Vi äter lunch. Menyn är omfattande och utsökt. Tjocka tygservetter, förrätt, huvudrätt och efterrätt. Min gamla mormor hade inte kunnat prestera bättre. Jag sitter i en soffa och mumsar med Galten. Han har precis vunnit tretusen kronor i Black Jack och ler stort medan han äter. Mitt rus har nästan försvunnit och jag är allmänt nöjd i både kropp och hjärna.

En ljus manlig röst hörs i högtalaren, eller snarare överallt. Ljudet kommer från själva väggarna.

– Välkomna till min födelsedagsfest. Jag hoppas att ni alla trivs på denna resa som kanske är aningen lång, vilket jag ber om ursäkt för. Jag vet att ni har en massa frågor. Men ni får vänta ytterligare en stund innan jag avslöjar allt. Som ni

har märkt fungerar inte era mobiltelefoner. Det är en oundviklig konsekvens av fordonens konstruktion att de är elektromagnetiskt helt fria på insidan, vilket är en av orsakerna till att de är utrustade med så många övriga prylar. Ni som sitter i den blå bussen har vilat lite, några har besökt biblioteket, läst tidningar, spelat spel och flera av er har varit en tur i gymmet, ser jag.

De två gravida har haft ett samtal med den duktiga barnmorska vi har med som gäst idag. Bra, det verkar som ni trivs. Annars finns ju bussläkaren om någon av er känner er dåliga, eller oroliga, hon är specialutbildad kristerapeut också. Ni som sitter i den röda bussen borde redan ha fått i er ett par drinkar och börjat slappna av lite. Mina instrument visar att två par har haft sex och det har rökts ett par joints. Ett lite råd dock: Ta det lugnt. Det är bra om ni är hyfsat klara i huvudet när ni anländer till slutdestinationen. Det är först där den riktiga festen börjar. Men vid behov finns en massör ombord som kan hjälpa er att nyktra till.

Jag tittar på Galten. Han äter och verkar inte alls lyssna på vad som sägs. Plötsligt får jag lust att sparka honom på smalbenet, men jag gör det inte. Rösten fortsätter.

– Om en liten stund kommer ni att stanna vid en bensinmack och fylla på bränsle, vatten och mera gott att äta och dricka. Tre personer har uttryckt önskan om att få lämna festen. Om fler vill hoppa av, så ber jag er meddela personalen inom de närmaste minuterna. Det kommer att finnas en taxi som kör er till era bostäder, gratis naturligtvis. Som tröst för att ni missar kalaset får ni en korg med delikatesser och ett presentkort på 10 000 kr till er favoritbutik. Jag önskar er en fortsatt trevlig dag. Till alla andra önskar jag en fortsatt trevlig resa. Vi ses om cirka åtta timmar.

En halvtimme senare stannar bussen. Bränsle fylls på och några lådor med proviant släpas till köket bakom baren. Inga personer lämnar bussen. De tre som har ångrat sig måste alltså sitta i den blå. Jag blir glad och inser att jag har hamnat i det bästa sällskapet. Vilken jävla tur jag alltid har när det gäller fester.

***

Även middagen är förträfflig. Klockan är snart halv sju och enligt planen ska vi vara framme om mindre än tre timmar. Jag går mot toaletten och hör i förbifarten hovmästaren prata med en av kyparna.

– Jag sade ju till honom att mer än trettiofem personer skulle bli för mycket. Det är kö till badrummen nu. Kö, fattar du? Det har aldrig hänt förut. Och sovrummen är *fullbokade*. Folk ligger och sover på *sofforna*. Och *jordnötterna* är slut.

Sättet han nästen skriker ut vissa ord, som en muntlig kursivering, får mig att skratta. Medan jag passerar vänder han sig om och tittar på mig. Han börjar se trött ut.

Jag hastar vidare och ställer mig i det han kallar en kö, vilket visar sig vara en enda person, nämligen Karina. Hon ler när hon får syn på mig.

– Hej, det verkar som festen redan börjar dö här. Jag har precis vaknat. Jäkligt skönt att sova ett par timmar. Jag ska bara in hit snabbt, sen ska jag äta mat, och då är jag redo för paaartyyy.

Hon har påsar under ögonen, men jag vet att hon trollar bort dem på två minuter.

– Skynda dig, jag har bråttom. Och kanske tar de bort buffén snart också.

Hon nickar mot baren.

– Då får det bli jordnötter och öl. Funkar ju bra.

Jag ska precis börja tala om för henne att *jordnötterna* är slut, men då öppnas dörren. Mannen som jag tidigare rökte med kommer ut. Karina vinkar och försvinner in.

– Snabba ryck nu. Jag orkar inte stå här och vänta.

***

Högtalarväggarna får liv. Denna gång är det en kvinna som talar med mörk röst.

– Attention. Attention, please.

Alla som är vakna slutar samtala.

– Ett litet meddelande från en av era chaufförer. Vi, eller rättare jag, har kunnat köra lite fortare än beräknat under de senaste timmarna, så vi anländer redan om en och en halv timme. Jag vet att det börjar bli tröttsamt att vänta, men upp med humöret.

Ett högt surrande ljud hörs och när jag vrider mig runt ser jag att den ena av bussens väggar dras åt sidan som ett draperi och avslöjar ett jättelikt panoramafönster.

– Om ungefär en minut kan ni faktiskt se vår slutdestination om ni tittar ut till höger. Just nu är det såklart kolsvart, men nästa gång jag svänger kan ni ana en ljus punkt i det svarta. Dit ska vi. Men vägen är krånglig, och därför vill jag också passa på att varna för lite gupp under den sista sträckan. Vi svänger av asfaltvägen snart och fortsätter på grusväg. Håll ut och drick lite kaffe. Vi ses snart.

***

Festen fortsätter en stund med avtagande intensitet, och plötsligt är vi där. Bussen stannar och dörrarna öppnas. Folk börjar samla ihop sina saker och röra på sig.

När alla är ute stängs dörrarna. Motorerna startar och inom tjugo sekunder är båda bilarna borta. Det är helt tyst och väldigt mörkt. Jag står nära Galten och han flinar

och viskar att nu är vi helt ensamma i universum. Men så snart han har uttalat orden tänds ett stort antal facklor runt om oss, och allt mummel avstannar. Galtens röst är det enda som hörs.

– Oooh, väldigt Eyes wide shut, I like where this is going.

Ibland måste Galten intas i små doser. Jag blir lite trött på honom, men innan jag hinner säga något ser jag ljus tändas och en man dyker upp på en liten scen cirka tio meter från oss. Vi står på ett tjockt lager med grovt grus, jag kämpar med mina höga klackar. Någon måste ha lagt märke till det för plötsligt ställs en stol bakom mig. En kypare klappar mig vänligt på axeln.

– Sätt dig, Claudia.

Jag sätter mig och ser att en del andra festfötter också får en stol. Galten får en fätölj, han är för fet för en vanlig trädgårdsstol. Poly-Ester får en uppblåsbar tron, en sådan man har på stranden. Alla verkar nöjda.

Jag vrider mig och ser ett stort hus ungefär femtio meter bort. Det ser ut som huvudbyggnaden till en herrgård, med en bred trappa som leder upp till en stor entré. Tyskt 1700-tal, men jag antar att vi fortfarande är i Sverige. Det är kallare än förut, och min kropp säger mig att vi har åkt ganska långt norrut. Hur långt hinner en buss på en dag?

Så snart alla med stol har satt sig börjar mannen på scenen att prata. Det är samma röst som vi hörde i bussen. Det är tidsresenären. Jag känner inte igen honom, men han verkar på något sätt vagt bekant. Har jag sett honom på tv?

– Kära vänner. En del av er känner mig mycket väl. En del av er har inget minne av mig. Men ni kan vara säkra på att vi har träffats tidigare. Jag har pratat med er alla, druckit och haft intensiva diskussioner med en del av er, dansat och spelat musik med några få, varit i slagsmål med någon enstaka, och faktisk, om sanningen ska fram, haft sex med rätt många av er. Om ni vill veta exakt tid och ställe, så bara fråga mig. Jag minns allt.

Jag betraktar mannen. Inga minnen dyker upp. Jag måste fråga honom senare.

– Ni kanske även undrar vart ni befinner er. Det är lite svårare att svara på. Jag hade först tänkt att hålla hela festen i Göteborg och då skulle ni ha fått antingen ett rött eller ett blått piller, det är ju klassiskt, eller hur? Men sedan kom jag på idén med bussarna, en röd och en blå, och de har precis samma effekt som pillren men är mycket roligare. Så alltså, för att uttrycka det enkelt, ni är inte i Göteborg. Inte alls.

Jag hör några som skrattar lite. Vår värd vinkar med armarna.

– Återigen, välkomna! Nu börjar det roliga. Mina vackra medhjälpare kommer att hjälpa er inomhus, en i taget. Det ni nu kommer att uppleva är högst individuellt.

***

Ungefär tio personer har gått in, och plötsligt är det min tur.

– Claudia, följ med mig.

En blåhårig tjej med tuggummi står och väntar på mig. Hon ser ut att ha tråkigt, men försöker ändå le medan hon leder mig fram mot huset.

Trappan är magnifik och jag förväntar mig att se en stor sal bakom dörren. Istället är det helt mörkt och tjejen tar min hand och kramar den lätt.

– NUMMER TRETT ... jävla tuggummi ... NUMMER TRETTON ÄR INNE.

Hon skriker ut orden. Därefter tänds en lampa och jag ser att jag befinner mig i en korridor. Talet 13 lyser grönt cirka tio meter snett över mitt huvud. Hon lyfter min arm och pekar med den.

– Där. Där är hissen. Du ska två våningar upp och till vänster. Den gröna lampan visar ditt rum däruppe.

Hissen är en metallbur, en sådan som används i byggnadsställningar. Jag kan se rakt igenom den åt alla håll och det finns ingen dörr. Dessutom gungar den på ett oroande sätt. Det här måste ha konstruerats enbart för denna kväll.

Jag hinner få lite panik. Sedan stannar hissen. Jag går ut och står still några sekunder innan jag börjar röra mig mot det lysande talet. Dörren till mitt rum står på glänt. När jag öppnar den hör jag hans röst.

– Hej och ännu en gång välkommen.

Rummet blir ljusare och jag stänger dörren. Framför mig sitter tidsresenären bakom ett stort skrivbord.

– Ursäkta, men vem är du? Jag minns verkligen inte.

Min röst låter lite rostig. Han betraktar mig med ett skevt leende.

– Det är klart du inte gör, och jag lovar att vi ska få tid att prata mer om detta senare, men just nu måste jag få in alla mina gäster i sina respektive rum, förstår du. Så låt mig komma till saken. Sätt dig.

Jag sätter mig och ska precis börja prata, men han sätter högra pekfinger framför munnen och signalerar med hela sitt väsen att jag ska vara tyst. Sedan talar han,

långsamt, med en röst som är så behaglig att jag blir varm och lite ledlös en kort stund. Min hjärna arbetar för fullt, men jag kan inte klura ut hur jag känner personen mitt emot mig. Hans ansikte är vagt bekant, men inga minnesbilder dyker upp.

– Kära Claudia, jag kommer nu att ge dig chansen att uppleva något som du hittills har ansett vara omöjligt. Försök inte fundera närmare över detta. Slappna av och försök lyssna med ett öppet sinne eller vad man nu ska kalla det.

Jag sträcker omedvetet på mig, tittar på honom och nickar.

– Ni som satt i den röda bussen, festfolket, ni är glada och era liv är fyllda med glada människor, spännande människor. Ni lever era liv relativt bekymmerslöst även om ni självklart alla går igenom svåra saker också. Ni försöker älska och ni känner stor kärlek till de flesta andra i den röda bussen.

Jag nickar igen. Han fortsätter.

– Ni älskar att känna kärlek. Hat gör er nervösa, ni vet inte vad ni ska göra med det hat ni också känner, och därför har ni lärt er att undvika det, att undertrycka det kan man säga.

Jag lägger märke till att ljuset återigen har blivit väldigt svagt.

– Det finns några få personer du hatar, Claudia. Men de gör dig rädd. Du vill inte möta dem för att du är rädd att de också hatar dig. Men nu ska du få träffa en av dem, och det är dig som har makten. Den här gången ska du inte vara rädd.

– Vem är det jag ska träffa?

– Det får du se. Du ska få hata fritt, fråga personen vad du vill, kalla personen vad du vill, misshandla personen lite grann, om du vill. Av tekniska orsaker kan du inte döda personen eller skada personen permanent, fysiskt, men psykisk tortyr och förnedring är tillåtet. Du får två av mina starkaste medhjälpare hos dig härinne, så du kan känna dig helt trygg. Jag har valt ett perfekt offer åt dig.

Han reser sig och går mot dörren.

– Sitt bara kvar. Han kommer snart.

Strax innan dörren stängs hör jag hur det ekar i korridoren utanför.

– NUMMER FJORTON ÄR INNE.

***

Ljuset släcks helt och några minuter passerar. Jag känner mig lite yr och inbillar mig att rummets väggar förändras. Sedan tänds en elektrisk fackla i hörnet och jag ser att

skrivbordet är borta, men stolen är kvar. På väggen bakom ser jag nu att det finns en dörr som jag inte hade märkt till förut. Den öppnas och mitt hjärta slår ett extra slag.

In träder Donald Trump. Han är i sällskap med två väktare, och det tar ett par sekunder innan jag inser att han är länkad och bakbunden. Den ena väktaren tvingar ner honom på stolen framför mig.

– Här, Claudia, här är din leksak. Hata allt du orkar.

Jag hittar inga ord. Väktaren fortsätter.

– Vi har tagit av honom blöjan nu, bara så du vet. Om han pissar eller skiter är det bra att inte röra vid svinet.

Donald Trump tittar rakt på mig.

– Who are you? A nasty bitch, yeah, I can see that, but who *are* you? And, by the way, you're all dead, you're all dead, no doubt about that, you are all dead. Just wait and see, you are all going to die very very soon. Very very soon.

Jag reser mig, tar ett steg framåt och betraktar honom. Sedan tittar jag på väktarna. De ler mot mig och pekar uppmuntrande på den bakbundna mannen i stolen.

– Bara hata. Det går bra att slå honom. Eller säg något du vill säga.

Jag tittar på Donald Trump. Han spottar mot mig.

– Donald Trump, do you *hate* me? You don't know me, but do you hate me?

– Oh, I hate you. You have no idea, you have no idea, young lady. I really hate you. And you are going to pay for this.

Det är obehagligt att vara i närheten av honom, men jag inser att jag inte kan hata någon jag inte känner. Jag tar ett steg bakåt. Sedan vänder jag mig mot den vakt som står närmast.

– Jag kan inte hata. Det kanske är en besvikelse för er, men jag tänker gå nu. Ni kan göra med honom vad ni vill. Ge honom en blåtira, det låter bra. Men jag går nu.

Innan jag lämnar rummet vänder jag mig mot Donald Trump en sista gång.

– It was disappointing to meet you, Mr. Trump. I was hoping to see some special ability, perhaps charisma, or wit. Unfortunately, you are not as I expected. You are unbelievably boring, completely unqualified, not worthy my time. Goodbye.

Medan jag stänger dörren hör jag knytnäveslag och Donald Trumps stönande röst.

– I am going to kill you all. I'm going to kill you all.

Detta är novell nummer **10** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Karin_Svensson.pdf

Seriens **första** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story

